

V Kertojan opastaminen

Tapani Niemi
Tarinankertojan opas

**LUOTTAMUKSELLINEN – VAIN OPASKURSSILAISTEN
OMAA KÄYTTÖÖN – TEKSTIÄ TAI TEKSTIN OSIA
EI SAA ILMAN TAPANIN LUPAA KÄYTTÄÄ KIRJALLISISSA
TUOTOKSISSA. Terveisin Mirja**

Tapani Niemi

Tarinankertojan opas

vastaa kysymyksiin:

1. Miksi tarinoita kerrotaan?
2. Millaisia tarinankertoja on olemassa?
3. Mitä he kertovat?
4. Miten he kertovat?
5. Miten kertomus rakentuu?
6. Mistä löytää aineksia kertomuksiin?
7. Tarinamestarin pääperiaatteet

Tavallinen kansa opetti kertomaan

Tämä tarinankerronnan opas on tarkoitettu ensi sijassa lappilaiseen matkailutyöhön.

Oppaan peruseriaatteen, keinot ja tekniikat ovat syntyneet yli 30 vuoden aikana, kun olen toimittanut radio- ja tv-juttuja, kirjoittanut artikkeleita, haastatellut kansanihmiä ja kertonut tarinoita matkailijoille. Äkkiseltään tuntuu oudolta, miten journalistinen työ johtaa tarinankerronnan teorian pohtimiseen. Helposti.

Journalismissa on kaksi suuntausta, uutis- ja tarinajournalismi. Uutinen paljastaa murhaajan heti ensimmäisessä lauseessa, tarina viimeisessä. Perinteisen tarinankerronnan näkökulmasta uutisen rakenne tuntuu järjenvastaiselta, koska asiat kerrotaan siinä väärässä järjestyksessä.

Ihailin lapsena kansankertoja ja esiinnyin itsekin tarinankertojana, joten tarinallinen ajattelutapa puski läpi enkä koskaan oppinut tekemään kunnolla uutisia. Kun 1990-luvun lopulla kerran yritin, tuottajani Timo Sipola varoitti minun menevän pilalle. ”Ei sinusta tule uutistoimittajaa. Pysy hyvä mies dokumentaristina.”

Havaitsin opiskeluaikoina, että kaikki esittäminen taiteesta journalismiin ja henkilökohtaiseen esiintymiseen perustuu viime kädessä psykologiaan. Kun psykologian oppikirjoista en kuitenkaan löytänyt sopivia neuvoja, aloin tutustua kaunokirjallisuuteen, dramaturgiaan ja draaman teoriaan. Karkeasti tulkittuna ne sisältävät esittämisen psykologiaa.

Vaikka psykologiatiede ei suoraan vastaa kysymykseen, miten tarina pitää kertoa tai miten kolmen tunnin esitys rakentaa ilman että kuulija ikävystyy, silti psykologiasta saa paljon tietoa esimerkiksi esiintyjän ja yleisön vuorovaikutuksesta. Se merkitsee matkailukerronnassa usein enemmän kuin itse esitys.

1980-luvulla aloin haastatella järjestelmällisesti vanhoja ihmisiä, joista monet olivat erinomaisia kansankertoja. Käsitteeni tarinallisuudesta laajeni. Tutustuin myös kansanperinteen tutkimukseen, jonka käsitteet, kertomusperinteen luokitukset ja kertomusperinnekekoelmat muuttivat ratkaisevasti käsityksiäni kerronnasta.

1990-luvulla sovelsin havaintojani matkailutyöhön. Kerroin matkailijoille Lapin historiasta ja kansanperinteestä. Ohjasin tarinankertoja Lapin yliopiston täydennyskoulutuskeskuksessa ja parissa itälappilaisessa hankkeessa.

Vuonna 2009 aloin testata tarinankerronnallista toimintamallia Lapin yliopistossa Tarinamestarin koulutusohjelmassa yhdessä professori Esa ja Sari Poikelan kanssa. He toivat ongelmaperusteisen oppimisen, PBL:n, matkailukerronnan opiskeluun. Menetelmä toimi ja vuosien 2009–2012 aikana 25 tarinankertojaa koulutettiin tarinamestariksi.

Jäisen Kemijoen rannalla
Isokylällä
tammikuussa 2012

Tapani Niemi

Kuka tarvitsee tarinankertojia?

Lapin matkailussa työskentelee yrittäjiä, matkaoppaita ja ammattimaisia tarinankertojia, jotka viihdyttävät asiakkaita kertomalla Lapin luonnosta, kulttuurista, historiasta, elinkeinoista ja arkielämästä. Vaikka Lapin matkailijoille on aina kerrottu tarinoita, silti matkailukerronta kuuluu nimenomaan kehittyneeseen matkailuun ja erityisesti elämystuotantoon.

Kertojia tarvitaan monesta syystä.

Elämysmatkailu korostaa elämysten merkitystä. Hyvä tarina auttaa matkailijaa eläytymään uusiin ja outoihin asioihin, joita hän näkee turistikohteessa. Tarina auttaa matkailijaa eläytymään menneiden vuosisatojen tapahtumiin, jolloin Lappia hallitsivat staalit, maahiset ja noidat.

Matkailija näkee ne ”sielunsa silmin”.

Elämystalouden teorian mukaan matkailukohteessa tehtävä työ, esimerkiksi poroerotukset, on matkailuteatteria ja matkailuyritys matkailun näyttämö.

Dramaturginen peruste

Tarinat tuovat matkailutuotteeseen uuden tason, jota on muuten vaikea tavoittaa. Peräpohjalainen hirsipirtti ja lapintalo ovat matkailijalle toki kiinnostavia tiloja.

Mutta kun hän leipoo omin käsin rieskaa ja paistaa sen pirtinuunissa, kuuntelee emännän kiireetöntä raatia vanhan ajan savottatöistä, poroerotuksista tai matkoista jänkäniityille, kokemus ylittää monin verroin massamatkailuelämyksen. Tuote on yksinkertaisesti parempi ja laadukkaampi.

Tarinoidessa matkailuyrittäjän ja asiakkaan vuorovaikutus paranevat, usein jopa henkilökohtaisen ystävyyden tasolle. Ennen vanhaan puhuttiin lapinväärteistä eli lapinkävijöiden lapinystävistä.

Tarina sinänsä ei tee tuotteesta hyvää. Ei riitä, jos tupisee itsekseen tai puhuu kouraan. Tarinat voi kertoa hyvin tai huonosti. Siksi matkailukerrontaan pitää soveltaa samoja kerrontatekniikoita ja periaatteita kuin teatteriin ja elokuvaan. Silti tarinankerronta matkailussa ei ole teatteria.

Kolmen Een periaate

Perustelen tarinankerrontaa myös eettisistä, ekologisista ja ekonomisista syistä.

Opas ajaa turistiryhmän kanssa moottorikelkoilla erämaassa. Sitten hän pysäyttää ryhmän, kehottaa asiakkaita tekemään tulet ja kairaamaan avannot. Tulenteko ja pilkkiminen ovat lappilaiselle arjen töitä mutta matkailijalle teatteria, jossa hän tutustuu pohjoiseen luontoon ja elämäntapaan.

Opas voisi ajeluttaa ryhmää koko päivän mutta tulistelu, pilkkiminen ja tarinankerronta tuottavat matkailijalle todennäköisesti syvämmän kokemuksen ja pitkäkestoisemman muistikuvan.

Tarinakerronta kuluttaa vähemmän luontoa, polttoainetta ja kalustoa kuin täysmotorisoitunut safari. Siten tarinankerronta antaa paremman katteen. Se kuormittaa vähemmän luontoa ja tukee ihmisten vakaumusta eettisesti kestävämmästä taloudesta. Matkailun aineeton pääoma, tarinat, elämykset, kokemukset ja mielikuvat, kestävät loputtomasti kulutusta ja paranevat vanhetessaan.

Kertojat

Ihminen kertoo päivittäin tarinoita. Kertominen on tapa olla yhteydessä ulkomaailmaan ja muihin ihmisiin. Kertoessaan ihminen luo uuden kuvitteellisen maailman ja oman elämäntarinan. Jotkut kehittyvät taitaviksi kertojiksi ja heitä kutsutaan tarinankertojiksi, vaikka kaikki ihmiset tarinoivat.

Siksi melkein kuka maallikko tahansa voi kouluttautua kertojaksi matkailutyöhön. Moni taitaa ammatillisen matkailukerronnan perustaidot luonnostaan ja moni soveltaa niitä työhön. Mutta silti uskon, etteivät kansankertojan taidot yksinään riitä vaan matkailukerronta edellyttää muutakin. Matkailussa korostuu asiakkaan kohtaamisen taito.

Kertojat voi luokitella monella eri tavalla. Esimerkiksi professori Anna-Leena Siikala analysoi kansankertoja hyvin yksityiskohtaisesti teoksessaan *Tarina ja tulkinta* (1984). Tarinankertoja tuskin tarvitsee työssään niin hienojakoista ja oppinutta tietoa kerronnastaan.

Kuusi kertojaprofiilia

Jaan kertojat tyylin mukaan kuuteen eri ryhmään. Tämä karkea luokitus riittää koulutuskäyttöön: (i) tarinoija, (ii) historioitsija, (iii) vääpeli, (iv) naakija, (v) jaarittelija ja (vi) tarinamestari.

Nämä kertojatyypit eivät tietysti ole aitoja ja pysyviä tyyppejä vaan kirjoittajan pelkistyksiä, joitten avulla tunnistamme eri tapoja ja tyyliä ilmaista itseään. Pidän niitä käyttäytymispiirteinä tai kertomisen strategioina, joita esiintyjä vaihtelee tilanteen mukaan kuin työkaluja.

Hyvä tarinankertoja taustoittaa kertomuksen. Hän tarvitsee historioitsijan luennointitekniikkaa tai muutamia perusfaktoja, joiden avulla sijoittaa tarinan aikaan ja paikkaan. Joskus opas tunnelmoi ja silloin hän tarvitsee hivenen jaarittelijan taitoja.

Joskus kertoja rakentaa esitystä kuin mosaiikkia, joka paljastaa kuvasta vain osan kerrallaan ja saa kuulijan pohtimaan, mihin kertoja tähtää. Vihjaaminen on erinomainen dramaturginen keino. Joskus taas kertoja tuntuu itsekin etsivän kertomuksen juonta. Näyttää kuin hän jäljittäisi saalista.

- (i) **Tarinoija** osaa kertoa perinteisiä tarinoita ja sepittää uusia. Hän muistaa vanhoja ja uusia tapahtumia, muokkaa ne tarinoiksi ja etsii sopivan yleisön. Tarinoija pitää tärkeänä olla hyvä kertoja, joka viihdyttää, hauskuuttaa ja yllättää. Juttujen ei tarvitse olla totta. Kertoja jopa ”parantaa” faktoja, jotta se palvelisi paremmin tarinan kulkua. Jos joku huomauttaa närkästyneenä, että tässä tarinassa tosiasiat eivät ole kohdallaan, tarinoija kuittaa kuin ohimennen: ”Sen pahempi tosiasioille!” Tarinoijalle tarinan dramaturgia eli kerronnallinen sujuvuus on tärkein periaate kerronnassa. Siksi hän soveltuu erinomaisesti matkailutyöhön.
- (ii) **Historioitsija** suhtautuu faktoihin päinvastoin kuin tarinankertoja. Historioitsijalle tosiasiat ovat tärkeämpiä kuin dramaturgia. Historioitsija tuntee valtavasti tapahtumia, tosiasioita, yksityiskohtia. Hän muistaa henkilöt tieteellisen tarkasti, samoin tittelit, yhteiskunnalliset asemat, vuosiluvut. Hän osaa määrittää asioiden syy-seuraus –suhteet. Hän luetteloi, luokittelee ja arkistoi. Hän erottaa olennaisen toisarvoisesta, kun taas tarinoija keskittyy tarinan yllättävään käänteeseen. Silti historioitsijakin soveltuu matkailutyöhön, erityisesti asiantuntevalle yleisölle. Malttamaton elämymatkailija saattaa silti uupuu historioitsijan laajojen yhteenvetojen äärelle.

- (iii) **Vääpeli** edustaa historioitsijan ääritapausta. Vääpeli on looginen. Hän pelkistää, tiivistää ja yksinkertaistaa kerrontaa, jolloin puheesta tulee katkelmallinen luettelo olennaisista tosiseikoista. Vääpeli ei jaarittele eikä eksy sivupoluille. Sotilaan toteava tyyli on matkailukerronnan kannalta vaikea tapaus, koska puhe muuttuu kuivakaksi jo muutaman minuutin kuluttua. Tiukan ohjesäännön takia siitä puuttuvat kaikki jännitteet, maalailu ja mehevän elämän hekuma. Kun vääpeli saa kerrottua tosiasiat, hän vaikenee, kun taas rehevämpi kertoja pyrähtää lentoon ja tekee vaikka tikusta asiaa.
- (iv) **Naakija** kertoo asioita intuitiivisesti. Hän seuraa hetken mielijohdetta ja vaistoaan. Naakija aloittaa tärkeästä seikasta mutta tarkkailee koko ajan yleisöä ja reagoi kaikkiin yksityiskohtiin herkästi. Siksi kerronta ei pysy käsikirjoituksessa tai juonessa vaan rönsyilee sivupoluille ja monien mutkien kautta palaa pääteemaan. Naakija toimii kuten jäljittävä kettu. Naakiminen tarkoittaa jäljittämistä. Naakijan kertomus näkyy kuin ketun jäljet hangella. Sitä on vaikea ennakoida. Jos naakija osaa palata pääpolulle, hän pitää yleisön paremmin otteessa kuin tiukasti käsikirjoitusta seuraava tarinankertoja tai historioitsija. Mutta jos naakija jännittää, hän tarttuu vihjeisiin kuin oljenkorsiin eikä osaa palata pääteemaan. Esitys vaikuttaa hajanaiselta tai kaoottiselta.
- (v) **Jaarittelija** edustaa naakijan ääritapausta. Jaarittelija lepertelee yleisön edessä, tunnelmoi, höpöttää eikä esitys näytä etenevän mihinkään suuntaan. Lepertelijä ei osaa erottaa olennaista epäolennaisesta. Kerronta hajoaa katkelmiksi ja pikkuseikoiksi, jotka eivät yleisöstä tunnu liittyvän toisiinsa. Mistä opas oikein puhuu? Onko se humalassa, kokematon vai jännittääkö se? Tapahtuu pahin asia matkailukerronnassa. Yleisö alkaa pelätä ja jännittää esiintyjän puolesta. Tällaisen kertojapiirteiden saa kuriin tiukalla ja hyvällä käsikirjoituksella. Myös asiantunteva kritiikki auttaa tunnistamaan ongelman.
- (vi) **Tarinamestari** saattaa olla tyyliiltään tai taipumuksiltaan kuka tahansa edellisistä tyypeistä. Tarinamestarin koulutus auttoi tunnistamaan kertojaprofiilin ja kehittämään perinteisen kansankertojan ja asiakaspalvelijan taitoja. Niinpä tarinamestari tuntee hyvin Lapin luontoa, historiaa, kansankulttuuria ja arkielämää. Tarinamestareista monet ovat harjoittaneet perinteistä lapinlinkeinoa. Tarinamestari on ammattimainen tarinankertoja, joka hyödyntää eri kertomusperinteen lajeja ja kerrontatekniikoita. Tarinamestari työskentelee etupäässä Lapin matkailussa.

Parhaimmillaan tarinankertoja tuntee taustat ja faktat sekä osaa sepittää niistä kertomuksia. Hän seuraa yleisön reaktioita, tarttuu vihjeisiin ja vastaa kysymyksiin. Tarinankertojassa on naakijan taiteellista herkkyyttä, jaarittelijan lapsenomaisuutta, ripaus historioitsijaa ja sotilaan jämäkkyyttä, kaikkia yhtä aikaa.

Matkailukertomusten aiheet

Lapin matkailukerrontaan ei ole vakiintunut yhtä kerrontatapaa, -perinnettä tai kaikille yhteistä aiheistoa, ellei laske monenkirjavia lapinkasteita Lapin omaksi traditioksi.

Kertojat tulevat alalle mitä erilaisimmista ammateista ja taustoista. Oma elämä, ammatilliset taidot ja elämäkokemus vaikuttavat, mitä matkailuyrittäjä kertoo asiakkailleen.

Oppaat ja taiteilijat

Porukka jakaantuu karkeasti kahteen ryhmään: koulutetut oppaat ja kansantaiteilijat. Valtaosa oppaista sitoutuu asialinjaan kun taas taiteilijat esittävät omaa agendaansa. Kolmas ryhmä muotoutuu vähitellen tarinamestareista, jotka tukeutuvat vahvasti asiantuntevaan tietoon mutta antavat tilaa fiktiolle, taiteelliselle sepitteelle ja mielikuvituksen lennolle.

Uuttu-Kalle antaa lapinkasteita Äkäslompolossa ja pomiloi myyttisistä ajoista. Lintu-Antti veistää puisia lintuja Kuukkelilammella ja pakisee karjalaismiehen tapaan ihmisen onnesta Noitanaisen kanssa. Tarinankerronnan suomenmestari Jari Rossi murahtelee savuisessa kammussa Jerisjärvellä yksisilmäisestä hauesta, jolla on kultasormus mahassa ja Oiva Arvola sepittää Kampsuherran valtakunnassa lapinsaagoja länsipohjan murteella.

Matkaoppaan koulutus korostaa ammatillisia käytäntöjä ja osaamista. Hänen kertomuksensa rönsyilee vähemmän kuin itseoppineiden kansankertoihin. Monesti silti tuntuu, että opas toimii orjallisesti normien mukaan ja yleisö tykäästy enemmän arvaamattomaan kansantaiteilijaan tai noituvaan turistikamaaniin.

Matkailudraamaa ja fiktiota

Kokemus osoittaa, että kaikenlainen kerronta sopii matkailuun. Jos kertoja on taiteellisesti lahjakas, mikään ei estä sepittämästä täysin omaa historiaa tai tarinaa menneisyydestä. Jos kertoja harrastaa teatteria, se sopii erinomaisesti matkailuun. Matkailudraamaan liittyy kuitenkin ongelmia.

Teatteriesitys vaatii usein suurta esiintyjämäärää. Kun lipputulot jaetaan ison porukan kesken, yhden esiintyjän ansiot jäävät vähäisiksi. Matkailu on ensisijaisesti elinkeinollista toimintaa, ja siksi taiteellinen intohimo ja kotiseututyö eivät yksin riitä. Pitää saada myös rahaa.

Harrastajateatterin vetäjät kokevat joskus, että matkailuyrittäjät mielellään hyödyntävät esityksen synnyttämää julkisuutta mutta kitsaasti osallistuvat esityksen kustannuksiin. Suuri teatteriryhmä on myös herkkä häiriöille. Sairaustapaus saattaa rampauttaa koko esityksen.

Parhaimmillaan matkailudraama herättää uudet asiakasryhmät huomaamaan jonkin matkailualueen nähtävyydet. Näytelmä tuskin kannattaa taloudellisesti mutta luo myönteistä alueimagoa. Matkailun tutkijat sanovat, että se lisää alueen vetovoimaisuutta.

Omat esitykseni

Itse kerron pääasiassa Lapin luonnosta, historiasta ja kansankulttuurista, paikannimistä, lappalaisten ja lantalaisten kohtaamisesta sekä kadonneesta keminlappalaisesta kulttuurista. Monesti esitykseni kestää niin kauan, että yksi tarina ei riitä vaan rakennan esityksen monesta kertomuslajista.

Aloitin suorasanaisella kerronnalla, jossa laveasti luonnehdin missä olemme. Sitten siirrän aloitteen yleisölle ja kysyn, ovatko he omasta mielestään Lapissa vai jossain muualla. Miten he määrittelevät sanan Lappi. Mitkä ovat sen kriteerit?

Kun yleisö lämpiää, vaihdan tyyliä tai kerrontatapaa ja pidän muutaman minuutin luennon syventääkseni ymmärrystä. Vastaan mitä sana Lappi tarkoittaa. Vastauksia on tusinan verran.

Kun saan vietyä esityksen loppuun, huomaan taas kerran poikenneeni käsikirjoituksesta. Olen sepittänyt uutta tarinaa, kertonut satuja, memoraatteja, kummitusjuttuja, keskustellut metsän, veden ja maan väen kanssa ja lopuksi kiittänyt tunturin ja sään haltiaa.

Kaikki aiheistot ja kerrontatavat käyvät matkailukerrontaan, kunhan yleisö nauttii. Matkailukerronta on ensi sijassa viihdettä, elämyksiä ja kokemuksia.

Mikä on tarina?

Tarinankertojan pitää osata rakentaa tarinoita usein sekavasta, hajanaisesta ja kaoottisesta materiaalista. Harvoin tarinankertoja löytää valmiita kertomuksia tai edes kertomusten aineksia.

Sodankyläläinen matkailuyrittäjä tilasi minut puhumaan asiantuntevalle porukalle, joka vieraili Lapissa jo kymmenettä kertaa ja oli kuullut kaiken tavanomaisen. Vieraat halusivat kuulla Lapin ja lannan rajasta.

Olin kirjoittanut aiheesta kirjaan *Lapin ja lannan rajalla* mutta se vaikutti liian tieteelliseltä. Aihe piti tarinallistaa, dramatisoida. Tarinallistamisen, kertomuksen teon taito, kuuluu tarinankertojan perusmenetelmiin, joka täytyy hallita suvereenisti.

Pitkä luento ei toimi matkailussa. Suorasanainen kerronta täydentää ja syventää esitystä mutta faktaosuus saa kestää kerrallaan vain tuokion, parhaimmillaan pari minuuttia.

Miten kerron vaikeasta ja teoreettisesta aiheesta? Käytänkö dialogia, vuoropuhelua? Haastanko heidät tietokilpailuun? Lappihan kuuluu suomalaisen mentaliteettiin, ja jokaisella on mielipide Lapista. Millä tarinalla saan vauhtia esitykseen? Miten saan heidät eläytymään vanhaan aikaan, jota he eivät ole kokeneet ja josta tuskin lukeneetkaan?

Näitä kysymyksiä kertoja joutuu pohtimaan, kun tarinallistaa Lappi-tietoaan esitykseksi. Maailma on täynnä aineksia mitä mielikuvituksellisimpiin kertomuksiin mutta ne pitää löytää kirjastoista, arkistoista ja kansan suusta. Siksi pitää tuntea oikeat sanat.

Jotta asia vaikuttaisi riittävän vaikealta, nimestään huolimatta *tarinankertoja* ei aina kerro tarinoita. Tarina on vain yksi kertomusperinteen laji tai tapa rakentaa kertomusta tihentyvään järjestykseen, jolloin syntyy etenevä tapahtumasarja.

Arkikielen tarina

Matkailukerronnan keskeisimmät käsitteet ovat *kertomus*, *tarina* ja *tarinankertoja*. Käytämme näitä sanoja huolettomasti mutta ymmärrämme toisiamme. Emme käsitä toisen tarkoitusta väärin. Jos haluamme tietää tarkkaan, mistä oikein puhumme, käsitteet täytyy määritellä.

Sanat *kertoa* ja *kertomus* tulevat vanhasta suomalaisesta sanasta kerrata. Kertoessaan puhuja kertoo vanhoja tapahtumia. Sana *tarina* taas tulee venäjän sanasta *starina*. Se tarkoittaa vanhoja aikoja tai niistä kertovia runoja ja tarinoita. Karjalan ´starina` merkitsee lisäksi satua, kertomusta, puhumista, juttelemista.

Nykykielessä *kertomus* ja *tarina* tarkoittavat yhä samaa, ja arkikieli on tuonut joukkoon myös sanat juttu, puhe, muistelo, satu, taru, selostus, kuvaus tai juoru.

Siten sana *tarinankertoja* on ristiriitainen. Se toistaa kaksi kertaa peräkkäin samansisältöisen sanan, *tarinan tarinoitsija* tai *kertomusten kertoja*.

Tarinaa käytetään ammattikielessä kahdessa muussa merkityksessä. Toista määrittävät suomalaisen kansanperinteen ja toista draaman tutkijat.

Kansanperinteen tarina

Perinteentutkimuksen terminologia-oppikirja¹ määrittelee tarinan lyhyeksi kansankertomukseksi, joka esittää kaavamaisen tapahtumakulun.

Perestroikan aikana suomalaiset kertoivat uskomatonta nykytarinaa, joka sattui kertojan hyvin tuntemalle ystävälle tai hänen sukulaiselleen.

Lada seisoi tien poskessa konepelti ylhäällä ja venäläinen neito liftasi sen vieressä. Suomalainen meinasi pysähtyä auttaakseen mutta painoikin äkisti kaasua, kun ruma mies ryntäsi pusikosta tielle. Naisen maalattu kynsi osui konepeltiin ja irtosi. Poliisi löysi myöhemmin liftauspaikalta kaksi routamaahan kaivettua hautaa, toinen suomalaiselle autoilijalle ja toinen Ladalle.

Tätä tarinaa kerrottiin totena ja kansa uskoi, koska tarinoihin uskotaan toisin kuin satuihin. Tarina kansanperinteen mielessä toistaa samaa kaavaa, vaikka tarinan tapahtumat ja henkilöt muuttuvat. Perinteentutkijaa tarinan todentuntuisuus ja uskottavuus eivät hämää vaan hän tunnistaa kaupunki-, urbaani- tai nykytarinan kaavan ja alkaa epäillä kertomuksen aitoutta.

Jos rakentaa esitystä Pelkosenniemen Pyhätunturille, kansanperinteen tuntemuksesta hyötyy. Osaa esimerkiksi kysyä Kansanrunousarkistosta, onko heillä juuri tältä alueelta tallennettuja paikallis- tai uskomustarinoita. Tarinankertojan on hyvä tietää, mitä kansa on pakissut ja mitä arkistoihin ja kirjoihin on tallennettu.

Juuri nämä ”oikeat sanat” eli kansanperinteen termien tuntemus johdattivat minut tietämään, että pelkosenniemeläinen Matilda Tasala oli kerännyt kolme vuosikymmentä kansankertomuksia. Kopioin niitä yli 300 konekirjoitusliuskan verran. Kokoelma uinui arkiston hiljaisuudessa puoli vuosisataa ennen kuin joku osasi kysyä oikeita asioita.

Draamallinen tarina

Kerronnan teoriassa ja draamakirjallisuudessa tarinalla tarkoitetaan yleensä kertomusta, joka etenee draaman kaavan mukaan. Aristoteles sanoi, että draamassa on alku, keskikohta ja loppu. Tarinan osat sommitellaan tiettyyn järjestykseen, jolloin tapahtumat tihtyvät kohti loppuratkaisua.

Tällaiseen kertomukseen liitetään niin sanottu draaman kaari, jonka kaikki kertojat tuntevat, eivätkä juuri muuta. Se on valitettavaa, koska kerronnan teoria tuntee satoja muitakin tehokkaita keinoja.

Karismaattinen esiintyjä hiljentää pelkällä olemuksellaan yleisön. Selkeä ja sujuva puhetapa tehoaa paremmin kuin sekava sössötys. Hyvä kertoja nopeuttaa ja hidastaa puheen tempoja ja luo rytmiä kerrontaan. Hän käyttää taukoja tehokkaasti eikä mutise yhteen pötkyyn kuten Kimi Räikkönen.

Hyvä kertoja painottaa esityksen keskeisiä kohtia eikä jokaista sanaa kuten paikallisradiotoimittaja. Tarinankertoja tehostaa sanomaansa eleillä, ilmeillä, koko keholla. Hän liikkuu yleisön joukossa ja vaihtaa kerronnan tyyliä. Hän laukoo sutkauksia, hyödyntää tilannekomiikkaa ja johtaa yleisön leikillisesti harhaan. Hän kritikoi itseään koomisessa sävyssä ja harrastaa itseironiaa.

¹ (<http://www.helsinki.fi/folkloristiikka/opiskelu/terminologia.htm>)

Tarinamestarin lähiopetuksessa kurssilaiset luettelivat tunnin aikana kolmisen kymmentä erilaista draamallista tehokeinoa. Harjoitustyö lopetettiin toteamukseen, että niitä on rajaton määrä ja uusia keksii jatkuvasti, kun esiintyjä innostaa yleisöä osallistumaan ohjelman tekemiseen.

Tarinan rakentamista ja kerronnan teoriaa kutsutaan dramaturgiaksi. Se vastaa kysymyksiin, kuinka tarina pitää rakentaa ja millaisista aineksista hyvä kertomus koostuu. Dramaturgialla ei ole mitään muuta tehtävää kuin pitää kuulija otteessa koko esityksen ajan.

Matkailukerronnan dramaturgia soveltaa yleisempää kerronnan teoriaa matkailutyöhön.

Määrittelyä

Miten arkikielen, kansanperinteen ja dramaturgian tarina-käsitykset eroavat toisistaan ja miten tarina kertomus-käsitteestä?

Pidän kertomusta matkailukerronnan yleistyökaluna, jonkinlaisena yläkäsitteenä tai sateenvarjona, jonka alle mahtuu lukematon määrä erilaisia arkikielen ilmauksia, kertomusperinteen lajeja ja myös draaman eri kertomus- ja lajityyppejä, genrejä.

Arkikielen tarina on mikä tahansa kertomus. Kansanperinteen tarina on sidottu perinteiseen kaavaan, joka toistuu samanlaisena tarinasta toiseen. Draamallinen tarina taas korostaa kerronnan tekniikkaa ja etenemistä vaiheesta toiseen.

Dramatisoiminen tihentää tarinan tunnelmaa, luo jännitystä ja malttamattonta odotusta kerrontaan ja parantaa kertomuksen rakennetta, jos se on kerrottu huonosti.

Tarinallistamisen taito

Tarinankertoja kertoo, siis kertaa vanhoja tarinoita. Hän ei koskaan toista sanatarkasti vanhaa tarinaa vaan muokkaa sitä tilanteen mukaan.

Matkailukerronta ei tähtää uskon, poliittisen mielipiteen tai vallan vahvistamiseen vaan yleisön viihdyttämiseen. Kertojaa kiinnostaa, kuunteleeko asiakas häntä. Pitääkö hän tarinasta?

Tarinankertoja runtelee vanhoja tarinoita

Matkailijan reaktio on yrittäjälle kohtalon kysymys. Siksi ei koskaan voi pajattaa vanhaa juttua mekaanisesti uudestaan vaan tarinointia pitää päivittää ja muoto sopeuttaa tilanteeseen. Siksi kertomus muuttuu ja saa uusia merkityksiä.

Joskus tutut huomauttavat ihmeissään, että eihän se tarina niin mennyt. Eilen kerroit sen toisella tavalla. Henkilötkin vaihtuivat jutussa.

Aivan oikein. Tarinaa pitää muokata, kehittää ja parannella, jos se ei toimi tai jos huomaa sen rakenteeltaan tai sanomaltaan huonoksi. Jos juttu ei herätä yleisöä, sille pitää tehdä jotakin.

Pitää tehdä tyly johtopäätös. Tarina on huono tai keskeneräinen. Tai kerron sen huonosti. Vaikka itse pitäisin jutusta valtavasti, kerronnan mestarit suosittelevat sille hoitoa: ”Kill your darling!”

Tarinankertoja luo aivan uusia juttuja.

Kertoja valitsee sattumanvaraisesta tapahtumavirrasta mielenkiintoisia yksityiskohtia, laittaa ne tiettyyn järjestykseen ja etsii sopivat henkilöt hoitamaan niitä. Hän luo aivan uutta todellisuutta ja uuden maailman. Kertojalle tarinan kerronta merkitsee aina luovaa ja aktiivista työtä.

Siksi tarinamestarin kurssi ei ollut papukajakoulu, jossa opeteltiin toistamaan mekaanisesti vanhoja lapintarinoita. Siellä rakennettiin uusia tarinoita. Mestarikurssi oli tarinanrakentamisen koulu.

Muuta fakta kertomuksen muotoon

Vaikka tarina, kertomus ja tarinankertoja ovatkin monimerkityksellisiä sanoja, käytämme niitä paremman puutteessa. Sama pätee uudissanaan *tarinallistaminen*. Sen ohella voisi käyttää sanaa *kertomuksellistaminen*, koska se kuvaa paremmin verbin merkitystä. Mutta valitettavasti sana ei soinnu puhekielessä yhtä hyvin tarinallistaminen.

Tarinallistaminen tarkoittaa jäsentymättömän, kerätyn aineiston dramatisoimista, elävöittämistä, muuttamista kertomuksen muotoon. Hyvin tarinallistettu kertomus saa matkailijan eläytymään menneen maailman ihmiskohtaloihin toisin kuin tylsä fakta.

Tarinan kautta faktakin muuttuu kiinnostavaksi.

Historioitsija puhuu 1600-luvun Kemin Lapin käännyttämisestä. Hän luettelee vuosilukuja, lapinpappeja ja tuomiokapitulien päätöksiä.

Tarinankertoja esittelee Olaus Matinpoika Sirman, nerokkaan mutta ristiriitaisen lapinpapin, joka uudisti 1600-luvun sielunhoitoa. Hän vaelsi Jäämerelle poropaimentolaisten kanssa, möi viinaa, tappeli ja tukisti seurakuntalaisia tukasta. Sirma sai lopulta porttikiellon omaan kirkkoonsa.

Kumpaa kuuntelet mieluummin?

Kerronnan aihe

Tarinallistaminen alkaa aiheesta. Asiakas haluaa kuulla jotain kiinnostavaa, hauskaa, piristävää, innostavaa,... Tilaaaja yleensä ilmoittaa aiheen suurpiirteisesti tai epämääräisesti. Esimerkiksi

Vuotoksen soiden muuttolinnuista...
Pyhänkasteen putouksen myyteistä...
kampanisujen leipominen peräpohjalaisessa pirtissä tai
päivä jälleenrakennusajan kylmällä tilalla.

Kun aihe on saatu, kerätään kaikki mahdollinen tieto netistä, kirjoista, kirjastoista ja arkistoista. Jos sopivaa kirjaa tai artikkelia ei löydy, kannattaa etsiä muistelijaa, joka osaa kertoa aiheesta tai emäntä, joka osaa leipoa kampanisuja. Aina jotain löytyy, jos viitsii ja osaa etsiä.

Suomalaisten matkailuyrittäjien ja tarinankertojien pitäisi olla ikionnellisia, sillä Suomen arkistoissa ja kirjastoissa on suunnaton määrä tietoa vanhoilta ajoilta.

Näkökulma eli teema

Kesällä 2011 Yöttömän Yön Soudun järjestäjä pyysi minua puhumaan soudun tauolla Kemijoen kulttuurihistoriasta. Olen kirjoittanut aiheesta satoja sivuja ja puhunut vuosikymmenien aikana. Aihetta piti rajata eli löytää sille teema eli näkökulma.

Näkökulma tarkoittaa katseen suuntaa, mistä tarkastelen aihetta.

Mietin kenelle puhun. Mitä yleisö tietää aiheesta? Miksi aihe kiinnostaa? Kuka sitä on ehdottanut? Mitä asiakkaat tekevät työkseen ja millainen on heidän kulttuuritaustansa?

Asiakaskunta pitää tunnistaa, segmentoida, jotta löytää sopivan näkökulman aiheeseen ja voi karsia epäolennaiset pois.

Olimme tulistelleet edellisenä päivänä Keminsaarilla, jotka ovat kuuluisat tulvaniityt pari kilometriä Pelkosenniemen yläpuolella. Tulva lannoittaa joka kevät saaret kuten Niili Egyptin laaksoa.

Valitsin teemaksi vanhan Lapin tulvaniitytalous. Mitä se merkitsi keminlappalaiselle ja lantalaiselle erätaalonpojalle? Vaikka tämäkin teema on laaja, se kuitenkin rajaa 10 000 vuoden kulttuurihistoriaa melkoisesti.

Kerronnan aihe on siis koko materiaali eli Kemijoen kulttuurihistoria ja teema tulvaniitytalous vanhassa Lapissa. Kaikkea tarinankertoja ei voi kertoa vaan hänen täytyy rajata ja pelkistää. Asiakas ei tule joelle töihin tai koulunpenkille vaan viihtymään.

Esityksen rakennusaineet ja -tekniikat

Esitys voi koostua hyvin monenkirjavista materiaaleista. Aihe ja tema määräävät, samoin kertojan taidot, persoonallisuus ja ammattikokemus, esitykseen varattu aika, muut esiintyjät, yleisön laatu ja mielentila, esityksen ajankohta ja niin edelleen. Tekijöitä on paljon eikä niihin voi täysin varautua.

Suorasana- **kerronta** on yleisin ja monikäyttöisin matkailukerronnan muoto, joka sopii aiheen, teeman, ajan ja paikan luonnehtimiseen. Suorasana- **kerronta** ei ole sanatarkasti tarinankerrontaa vaan kudosta, joka sitoo tarinat toisiinsa ja taustoittaa kerronnan. Se vastaa juontajan työtä.

Jos esitys vaatii paljon taustatietoa, sitä ei pidä kertoa yhtenä pötkynä vaan sommitella toisten kerronnallisten aineiden lomaan. Tarjoile fakta pieninä annoksina pitkin esitystä.

Tarinat ja draamalliset kertomukset tehostavat kerrontaa. Tarinat voivat kertoa omista tai kavereiden kokemuksista ja sattumuksista, menneen ajan ihmisistä ja tapahtumista.

Tarinalla on ihmeellistä taikavoimaa. Faktaa kuuntelee mekaanisesti mutta tarina saa kuulijan sisäisen maailman mukautumaan kerronnan rytmiin, tempoon ja sisältöön. Kuulija alkaa elää tarinan tapahtumia omakohtaisesti, vaikka tarina kertoisi oudosta ihmisestä.

Lyhyet **elämäkerrat** toimivat samoin kuin hyvät tarinat. Taitava tarinankertoja henkilökohtaistaa materiaalin eli hän kertoo faktat ihmiskohtaloiden kautta.

Henkilökohtaistaminen on tärkeä menetelmä tarinankerronnassa. Henkilökohtainen puhuttelee paremmin kuin yleinen, etäinen tai ”jotain taho- **koskettava toimenpide-** **ehdotus**”. Henkilökohtainen puhuttelee juuri minua. Henkilökohtaiseen tarinaan voi eläytyä, samaistua, herkistyä.

Tarinankertoja etenee mieluiten **yksityiskohdista yleiseen** eikä päinvastoin.

Tarinankertoja ei jaarittele tyhjää vaan menee **suoraan asian ytimeen**. Tutkija ja virkamies aloittavat Aatamista ja Eevasta ja pääsevät vasta esityksen lopussa asiaan. Lisäksi he kätkevät sanoman viimeiseen lauseeseen tai akateemiseen agragadabraan.

Tarinankertoja **puhuu preesensissä** eli nykyhetkessä, vaikka asia on tapahtunut muinaisuudessa. Kuulija samaistuu paremmin, kun asiat tapahtuvat tässä ja nyt.

Laulut, runot ja pienet **teatteriesitykset** sopivat matkailukerrontaan hienosti.

Yleisön osallistaminen ja vuoropuhelu ovat tärkeitä. Mitä enemmän yleisö osallistuu ohjelman tekemiseen, sitä tyytyväisempi se on esityksen päättyessä.

Vuoropuhelu yleisön tai esiintyjän kanssa toimii, mikäli esitys on **käsikirjoitettu** jänteväksi ja harjoiteltu hyvin. Silti paras vuoropuhelu syntyy spontaanisti.

Hyvä ja **selkeä yleiskieli**, johon **murretta** voi ripotella mausteeksi. Murre kuvittaa esitystä. Jos puhuu koko ajan hoon päältä, yleisö hermostuu jossain vaiheessa.

Lapin neljä murretta voi toki käyttää esityksen aiheena mutta silloinkin pätee sama periaate. Puhu hyvää yleiskieltä, jota kaikki ymmärtävät. Käytä murretta näytteenä. Siirrä aloite asiakkaille ja pyydä heitä puhumaan hoon päältä. Muutama aito lappilainen murre- **sana** on hyvä matkamuisto.

Draamallisen tarinan rakentaminen

Matkailukerronnassa käytetään draamallista tarinaa, koska se on psykologisesti tehokas. Ihmiskunta on kehittänyt tarinallista kerrontaa vuosimiljoonia ja yhä sama kaava toimii iltasadussa, romaanissa, henkilökohtaisessa kerronnassa, juurussa, Hollywoodissa. Mutta mikä on se kaava?

Tarinan anatomia

Kaava on yksinkertainen ja se tarvitsee seuraavat perustekijät:

- (i) **Tapahtumat** - jotain tapahtuu
- (ii) **Henkilöt** - jotain tapahtuu joillekin henkilöille tai nämä henkilöt tekevät jotakin
- (iii) **Ristiriita** tai **konflikti** - henkilöiden välillä on jännitettä, ristiriitoja, jotka aiheuttavat liikettä
- (iv) **Tarina** ja **juoni** - tarina kertoo miten asiat alun perin tapahtuivat ja juoni miten ne kerrotaan
- (v) **Aika-akseli** - asiat tapahtuvat aina ajassa ja paikassa ja ne muodostavat ajallisen jatkumon
- (vi) **Ratkaisu, käänne** - jännite johtaa monen käänteen kautta loppuratkaisuun

Sama kaava esimerkin kanssa:

- (i) Pekka tulee pikkutunneilla kapakasta - **päähenkilö, paikka ja aika**
- (ii) Hän huomaa että Tiina-vaimo suutelee vierasta miestä - **toinen päähenkilö ja tapahtuma**
- (iii) Pekka ei tiedä syytä ja raivostuu, lyö tunkeilijaa, raahaa Tiinan kämpille, pieksää ja pieksämästä päästyään kysyy syytä - **ristiriita ja konflikti**
- (iv) Pariskunta riitelee mutta lopulta Pekka rauhoittuu, kun Tiina selittää. Outo mies ahdisteli koko illan ja suuteli väkisin. Pekka haluaa uskoa ja rauhoittuu - **käänne ja ristiriidan ratkaisu**
- (v) Aamulla Pekka miettii illan tapahtumia ja päättlee kuten suurin osa petetyistä. Ei savua ilman tulta. Syntyy epäily - **uusi ristiriita, joka sopii toisen kohtauksen aiheeksi**

Esimerkissä ristiriita rakennettiin kahden päähenkilön välille ja sen aiheutti kolmas henkilö ja mahdollisesti pariskunnan aikaisemmat kokemukset tai ristiriidat.

Tarinan jännitteen voi rakentaa myös pelkästään sisäisen ristiriidan kautta, jolloin kerronnallinen liike ja jännite syntyvät päähenkilön mielessä. Tarina tarvitsee vain yhden ihmisen.

Päähenkilö, joka
tahtoo jotakin,
 ryhtyy **toimintaan** mutta
 kohtaa **ristiriidan**, joka
 vie hänet **kriisiin** ja lopulta
ratkaisuun.

Draaman tutkijat sanovat, että on olemassa tien ja talon dramaturgiaa. Tien dramaturgia kertoo lähtemisestä ja palaamisesta, esimerkiksi kulkuritarinat, tuhlaajapojat, matkakertomukset ja road movie-elokuvat. Perinteinen näytelmä ja draamaelokuva taas kertovat ihmisen, talon, ristiriidoista.

Uutisen dramaturgia

Kerroin oppaan alussa, että uutinen tuntui minusta järjenvastaiselta, koska siinä uusi asia kerrottiin ensin ja vähempiarvoinen sitten. Tarinassa asiat esitettiin päinvastoin. Tarkoittaako tämä sitä, että uutisen dramaturgia on väärä ja se pitäisi tarinallistaa?

Tämä kiinnostaa tarinankertojaa kahdesta syystä. Draaman kaareen perustuva tarina ei ole ainoa keino rakentaa hyvä kertomus. Muillakin keinoin yleisö pysyy otteessa. Luettelin aiemmin joitakin esimerkkejä hyvistä kerrontatekniikoista luvussa **Mikä on tarina/draamallinen tarina**.

Toiseksi tarinankertaja joutuu uutistoimittajan tavoin pohtimaan, kuinka kauan jokin juttu saa kestää, jotta se jaksaa kiinnostaa kuulijaa. Uutistoimittaja ratkaisee asian elementtitekniikalla. Jutun pari-kolme alkulausetta ovat tärkeimpiä ja niitä seuraavat vähemmän tärkeitä. Ne ovat itse asiassa vanhan uutisen jämiä, jotka voi heittää pois ilman, että uutisen ymmärrettävyys kärsii.

Tarina vaatii kehittyvän rakenteen. Alkupää valmistele keskiosaa ja varsinkin loppuratkaisua. Jos tarinasta poistaa keskiosan, tarina ei kasva täyteen jännitykseen ja kuulija ei syty. Jos tarinan lopun poistaa, kerronta ei johda mihinkään. Tarinan alkuperäinen tarkoitus ei toteudu.

Tarinalla on minimiehto. Se tarvitsee tietyn määrän henkilöitä, tapahtumia, käännteitä ja ratkaisun. Tarina säätelee myös vastakkainen maksimiehto. Turhat rönsyt pois, keskity olennaiseen. Tarinan vaatima aika määräytyy näiden kahden ehdon ristipaineessa.

Uutisia on esitetty ammattimaisesti mediassa satoja vuosia ja uutinen on osoittanut tehonsa. Se perustuu ilmaisun uutuuuteen ja lyhyteen. Pitkä ja epämääräinen uutinen on tylsä. Siksi uutisella on selkeät kriteerit, viisi ämmää ja yksi koo: mitä, missä, milloin, kuka, miksi ja miten. Uutinen kertoo vain uusimman käänteen asiassa. Se keskittyy olennaisimpaan.

Murhasta voi siis kertoa kiinnostavasti uutisella, josta tulee päivittäin uusia versioita, ja pitkällä tarinalla, kolmen tunnin elokuvalla tai 500-sivuisella romaanilla. On siis turha kinastella uutisen ja tarinankerronnan paremmuudesta. Ne lähestyvät kerrontaa eri näkökulmasta ja eri keinoin.

Hyvä käsikirjoitus auttaa kertomaan

Matkailukerrontaan ei ole kehitetty mitään käsikirjoitusmallia kuten teatteriin tai elokuvaan. Olen itse oppinut matkailukerrontaa elokuvan ja draaman teoriasta, esimerkiksi katsomalla hyviä elokuvia ja lukemalla niiden käsikirjoituksia ja kriitikkojen arvosteluja lehdissä.

Elokvien ja teatterin ohjaajat pohtivat viime kädessä samaa kysymystä kuin tarinankertoja. Kuinka pitää yleisö riittävän pitkään otteessa?

Itse olen kokenut tämän tavan hyödylliseksi, vaikka tarinankertoja selviää ilman sitäkin. Elokuvan käsikirjoitus on fyysinen esine, kun taas matkailukerronnan käsikirjoitusta harva näkee koskaan. Jos joku tarinankertoja kirjoittaa sellaisen, hän tuskin näyttää sitä ainakaan yleisölle.

Matkailuesityksen käsikirjoituksen pitää olla selkeä ja yksinkertainen, jotta sen muistaa ulkoa. Kun kerää ja jäsentää aineistoa ja etsii näkökulmaa, käsikirjoitus voi olla monimutkainen ja pitkä mutta sitä kannattaa pelkistää ja tiivistää. Samalla ajatus ja tavoite kirkastuvat.

Itse käytän vain muutamaa ranskalaista viivaa, joissa luettelen kerrottavat asiat ja erikoistehosteet eli parhaat tarinat, kaskut ja sananlaskut. Yleisö saa nähdä käsikirjoituksen eli muistilapun vasta silloin, kun luen jonkin tärkeän repliikin tai kirjallisen lainauksen. Tietysti senkin voisi opetella ulkoa. Tekisi muka oppineen vaikutuksen.

Käsikirjoitus Lapin ja lannan rajasta

Kun kerron Lapin ja lannan rajan historiasta ja keminlappalaisen kulttuurin tuhoutumisesta 1600–1700 –lukujen taitteessa, teen pelkistetyn käsikirjoituksen.

- (i) Lappi- ja lanta-käsitteet
- (ii) rajan kulku Kuusamosta Kittilään
- (iii) kruunun suojelukirje lappalaisille
- (iv) miksi rajoja oli olemassa?
- (v) Tornion ja Kemin Lapin raja
- (vi) mutka Simojärvellä
- (vii) rajan kulku Kemijärvellä
- (viii) taistelu Kemijärven apajista
- (ix) paikannimet kertovat historiasta
- (x) esimerkiksi Unarinjärvellä
- (xi) Keminsaarten nimen arvoitus

Jos asiat näyttävät hämäriltä, tutustu aiheeseen kirjassani *Lapin ja lannan rajalla*.

Käsikirjoituksen lyhyet viittaukset toimivat vain muistin tukena. Asia pitää hallita erinomaisesti.

Melkein kaikki osat viittaavat historiallisiin faktoihin, siis luentoaineistoon ja taustaan, pikemmin kuin varsinaiseen tarinankerrontaan. Tähän on yksinkertainen syy.

Muistan tarinat helpommin kuin faktat ja siksi liitän tarinat tai esimerkit käsikirjoitukseen vasta esiintymispaikalla. Haistelen tunnelmia ja yleisöä. Tarinat liittyvät omiin tekemisiini tai joihinkin historiallisiin henkilöihin.

Osat (i) ja (iv) ovat teoreettisia aiheita. Jos niistä vain kertoo luennoiden, osa yleisöstä tipahtaa kyydistä ja alkaa katsella muualle. Siksi aiheet pitää dramatisoida, kertomuksellistaa tai osallistaa yleisö pohtimaan, mitä ne mahtavat tarkoittaa.

Siksi melkein aina kysyn vierailta, ovatko he Lapissa. Mistä he tietävät olevansa Lapissa? Mikä on Lapin kriteeri, tunturit, napapiiri, porot, saamelaiset vai joki muu?

Sitten kysyn yleisesti, miksi valtioiden välillä on rajoja? Miksi niitä puolustetaan asevoimin? Sama pätee menneisyyteen? Mitä lappalaiset hyötyivät, kun maastoon oli merkitty Lapin ja lannan raja? Mitä sana lanta tarkoittaa?

Osat (ii), (vi), (vii) ja (x) kertovat historiasta kuvaillen. Kuulija eläytyy, kun kerron miten professori Kyösti Julku selvitti rajan kulun maastossa. Hän tutki karttoja ja vanhoja asiantuntemuksia ja sitten lähti useiksi viikoiksi kävelemään itärajalta Keski-Lapin kautta Kittilään.

Hän etsi rajakiviä, kalliopaasia, vanhoja puumerkkejä, kalaseitoja ja jokien risteyksiä. Hän poikkesi taloihin jututtamaan vanhoja ihmisiä ja vietti paljon heidän kanssaan aikaa.

Osat (ix) ja (xi) houkuttelevat yleisön pohtimaan historiallisia arvoituksia. Miksi Pelkosenniemen Keminsaarelle on annettu juuri se nimi? Olisi todennäköisempää, että Keminsaarten nimi olisi annettu Kemijärven saaristolle tai joen alajuoksun saarille. Viittako Keminsaarten nimi muinaisiin Kemin asukkaisiin eli Karjalaisenrannan ja Kainuun meren erätalonpoikiin?

Otin tämän käsikirjoitusesimerkin siksi, että se on aiheena vaikea ja perustuu teoreettiseen tietoon. Käsikirjoittaja voi elävöittää teemaa mielensä mukaan. Mitä enemmän hän käyttää esimerkkejä, historiallisia henkilöitä ja tapahtumia kerronnassa, sitä helpommin kuulija alkaa elää menneen ajan tapahtumia mielessään.

Aloitus on tärkeä. Siksi pitää kertoa alkuun dramaattinen tai mystinen kertomus, joka saa kuulijan irtautumaan matkan vaivoista. Jos yleisö on asiantuntevaa, kohta (i) toimii myös aloituksena mutta muunlaisen yleisön kanssa tuskin kannattaa ottaa riskiä. Siksi kertomus Sompion tulisista käräjistä toimii paremmin alussa.

Koska yleisö ei pääse tutustumaan käsikirjoitukseen tai harva viitsii lukea matkan jälkeen kirjaa Lapin historiasta, teen esityksen lopussa jonkinlaisen yhteenvedon.

Jos alussa kysyin, olivatko vieraat Lapissa vai lannanmaassa, kysyn sen uudestaan. Todennäköisesti suuri osa heistä on esityksen aikana oppinut uutta ja pystyy määrittelemään oman kantansa.

Sen jälkeen puuttuu enää myyttinen tai mystinen uskomus- tai paikallistarina, joka nostaa hiukset pystyyn. Kuulijalle täytyy jättää voimakas tunne-elämys matkalta.

Toinen esimerkki kylmältä tilalta

Otan toisen esimerkin myös historiallisesta aiheesta. Tämä käsikirjoitus on vasta kehitysvaiheessa ja liittyy tulevaan ohjelmaan. Se on kuvallisempi ja elämyksellisempi. Vieras pääsee puuhastelemaan jälleenrakennuskauden kylmälle tilalle.

Hän viettää siellä kaksi-kolme päivää ja osallistuu kaikkiin 1940-luvun maataloustöihin.

”Kylmällä tilalla”?
rintamamiestilojen jako
lapinlehmiä, siipikarjaa, hevonen
vanhoja sanomalehtiä ja
itse tehty Lapin Sanomat (koottu sen ajan uutisista)
lehmien aamulypsy
lehmän vienti sonnille
voin kirnuamista
kahvin brännäystä
pihkavoiteen tekoa
loitsuja, kummitustarinoita
suo-ojan kaivuuta
yö rankisessa suoniityllä tai ojan varressa

Kun vieras tekee talon töitä käytännössä ja kuuntelee samalla isännän ja emännän muistelopuhetta, historia ja fakta tarinallistuvat itsestään. Toiminta itse on kertomus, jonka vieras liittää aikaisempiin kokemuksiinsa.

Kertomuslajit auttavat ideoimaan

Kansanperinteen tutkijat luokittelevat kertomusperinnettä perinnelajeihin jäsentääkseen kirjavaa ja monisäikeistä aineistoa. Perinnelajit soveltuvat matkailukäyttöön, kunhan näitä käsitteitä käyttää vain ymmärryksen apuvälineinä. Tarinankertoja pystyy toiminaan tuntematta yhtään perinnelajia nimeltä. Mutta niiden tunteminen auttaa etsimään sopivaa aineistoa ja ideoita.

Kun suunnittelin tarinapolkua vanhalle 1600-luvun masuunille, etsin aineistoa Kalevalasta. Raudan synty kiinnosti, samoin loitsut joilla suojautua raudan vihoilta. Löysin ikivanhoja juoruja ja huhuja masuunin omistajasta. Tarvitsin myös taustatietoa 1600-luvun ruukkiteollisuuden synnystä Lappiin.

Professori Leea Virtanen kertoo esimerkkejä tunnetuimmista ja tavallisimmista perinnelajeista kirjassaan *Suomalainen kansanperinne*, esimerkiksi satu, tarina, legenda, syntykertomus, juttu.

Suosittelen, että tarinankertoja hankkii Suomalaisen Kirjallisuuden Seuran *Arkiston avain*-kirjan, joka esittelee perinnelajit yksityiskohtaisesti. Se opastaa niiden löytämiseen maailman suurimmasta kansanperinteen kokoelmasta, SKS:n kansanrunousarkistosta.

Jäsenmän perinnelajit uudella tavalla, jotta ne paremmin palvelevat matkailukerronnan tarpeita.

Keskiajan maailmankuva jakoi maailman kolmeen tasoon. Ihmiset, eläimet ja kuolevaiset asuivat keskisessä maailmassa, jumalat ja taivaankappaleet ylisessä ja henget sekä vainajat alisessa.

Keskisen maailman kertomukset

Satu on monivaiheinen mielikuvituksellinen kertomus, jota esitetään ajanvietteeksi. Satu kiinnostaa lapsia ja soveltuu perhematkailuun. Saamelaisia satuja tunnetaan huonosti. Saduilla kertoo myös teoreettisia asioita ymmärrettävästi.

Satu sopii myös yliseen tai aliseen maailmaan, samoin osa tarinoista.

Perinnelajien **tarina** on kaavamainen kansankertomus, jota kuulija pitää totena toisin kuin satua. tarinat jaetaan kahteen ryhmään. **Uskomustarina** kertoo uskomusolioista ja **historiallinen tarina** menneen ajan tapahtumista. Historialliset tarinat ja uskomusoliot kiehtovat matkailijaa. Itse kerron usein metsän ja veden väestä, haltioista, saunatontuista, maahisista, aarnivalkeista ja saivokansasta.

Kronikaatti kertoo omakohtaisesta historiallisesta tapauksesta.

Juttu perustuu arkitodellisuuteen ja kertoo ihmisistä ja tapahtumista. Paikalliset jutut auttavat matkailijaa pääsemään perille paikallisista oloista ja ajattelutavoista. Mikä liikuttaa ihmistä?

Alisen ja ylisen maailman kertomukset

Myytti on kertomus suuren alkuajan perustavanlaatuisista tapahtumista, jolloin jumalat ja heerokset eli sankarit vaikuttivat maailmaan menoon.

Taru on vanhahtava sana, joka ennen tarkoitti samaa kuin myytti.

Magia ja **taikausko** elävät yhä. Vaikka maailma nykyaikaistuu ja vanhempia kielletään puhumasta lapsille **kummituksista**, maagisuus ja taikausko eivät häviä maailmasta. Kelttiläisissä maissa magia ja kummitukset on tuotteistettu goottilaisessa romaanissa jo 1700-luvulla.

Legenda kertoo lähinnä katolisen kristinuskon pyhistä henkilöistä. Legenda ei siis ole mikä tahansa kertomus, mitä ihmiset kertovat päivittäin tyyliin: ”Se oli semmoinen legenda.”

Syntykertomus selittää ilmiöiden ja olioiden alkuperää. Syntykertomuksia voi käyttää, kun opastaa ryhmää esimerkiksi Pyhätunturilla. Opas näyttää siirtolohkareita ja kertoo kuinka Laurukainen ja Huttu-ukko taistelivat vallasta ja heittelivät valtavilla kallion lohkarilla toisiaan. Suot, järvet ja muut luonnonmuodostelmat selitetään syntykertomuksissa ja tieteellisissä teorioissa.

Memoraatti kertoo omakohtaisesta yliluonnollisesta kokemuksesta. Pelkosenniemeläinen historianopettaja Kari Tallavaara kertoi keväällä 2010, että hän kaivoi kuoppaa Manolaisaassa kunnes yhtäkkiä pohjalta rupesi kuulumaan kuorsausta. Aarre jäi kaivamatta.

Kerronnan pieniä makupaloja

Käsikirjoitukseen kannattaa liittää paljon lyhyttävää, joita voi heittää esityksen lomaan kevennyksenä tai niiden avulla voi siirtyä aiheesta toiseen. Huhut, juorut, kaskut ja vitsit sopivat moneen käyttöön. Esitys ei mene pilaan, vaikkei niitä tarvitsekaan. Yleisöhän ei tiedä, mitä sinulla on lakkarissa.

Siksi matkailukertoja ei saa koskaan paljastaa esityksen alussa, mitä aikoo kertoa päivän aikana. Aikomuksen paljastaminen kuuluu tieteen esitystapaan, ei taiteeseen eikä tarinankerrontaan.

Huhu on vanhan kansan päiväkohtainen uutinen, joka sisältää epävirallista informaatiota. Huhu kiinnostaa aina. Epävirallisuus, epävarmuus ja salaperäisyys saavat mielikuvituksen lentoon ja yleensä ensimmäinen uhri on totuus.

Juoru paljastaa johonkin henkilöön liittyvän, epävirallisen uutisen.

Kasku kuvailee koomista tilannetta tai tapahtumaa.

Vitsi on huumorin laji, joka ei sitoudu arkitodellisuuteen. Vitsi kuuluu kaikkeen kerrontaan, myös matkailuun, mutta vitsien kanssa saa olla varovainen. Kaikki asiakkaat eivät ymmärrä omaperäistä huumoria. Kansojen huumorintaju on erilainen.

Alapään huumoria pitää välttää kaikin keinoin. Seksi, uskonto, politiikka ja kansalliset tunteet saavat kuulijat ärtymään.

Silti kukaan ei voi kiistää eroottisten tunteiden ja huumorin dramaturgista tehoa. Hyvällä maulla ja tyyllillä esitetty eroottinen tarina saa rammankin tanssimaan. Mutta yhtä hyvin esitys menee pieleen. Jos kertoo seksijuttuja, yleisö pitää tuntea ja kertojan pitää luottaa tyylijuttuunsa ja makuunsa.

Suomalainen kansanperinne sisältää paljon seksijuttuja mutta niistä harva tietää. Kansa ei ollut nykymerkityksessä kovin tyylitietoinen ja hyvämaakuinen vaan brutaalin suorasukainen.

Tarinamestarin pitää tietää paljon

Matkailullinen tarinankertoja tarvitsee kertojan ja esiintyjän taitoja, kantavaa ja miellyttävää puheääntä, vuorovaikutus- ja yhteistyötaitoja, kykyä tarinallistaa ja dramatisoida, tilannetajua, terävää ja nopeaa oivalluskykyä, joustavuutta, huumorintajua ja varmaan muitakin.

Voiko näitä taitoja asettaa tärkeysjärjestykseen? Onko joku ominaisuus minimitekijä, jota ilman esitys ei onnistu ja joka pitää välttämättä hallita?

Nostan kertojan sivistystason ja tietomäärän kaikkein tärkeimmäksi ominaisuudeksi. Enkä tarkoita vain kirjallista oppineisuutta vaan elämäkokemusta, luonnon ja perinteisten lapinelinkeinojen tuntemusta ja lappilaisen arjen sivistystä. Laajasti *lapinsivistynyt* tarinankertoja pärjää pitkälle.

Hän luovii erilaisissa kerrontatilaisuuksissa ja seurakunnissa. Hän ymmärtää ihmisten kulttuurista ja yksilöllistä erilaisuutta. Hän kääntää ruoria, jos käsikirjoitus ei toimi. Asiakas keskeyttää esityksen usein ja kysyy kaikkea mahdollista. Niihin pitää osata vastata. Tämä erottaa tarinankertojan näyttelijästä, joka kertoo saman tarinan illasta toiseen.

Sivistynyt kertoja löytää nopeasti uutta aineistoa, kun jokin aihe alkaa tynpiä tai jos arvelee yleisön kuulleen esityksen aikaisemmin. Tietävä kertoja löytää uusia kirjallisia lähteitä tai haastattelee uusia kansankertoja. Valistunut tarinankertoja keksii tuoreita näkökulmia kerrontaan, joka ainakin Lapin tunturikeskuksissa pyörii vanhojen kliseiden ja romanttisen mielikuvien tasolla.